

DĚDICKÉ PRÁVO

Dědictví, testátní a intestátní posloupnost

1) Jaký byl v římském právu rozdíl mezi *hereditas* a *bonorum possessio*?

hereditas – pozůstalost a dědická posloupnost dle *ius civile*, měla majetkový ráz, ale mohlo dojít i k přechodu některých osobních práv nebo povinností (povinnost konat rodinné oběti), dědic chráněn tzv. *hereditas petitio* (žaloba na ochranu dědictví)

bonorum possessio – posloupnost opírající se o praetorskou ochranu, měla výlučně majetkový ráz, praetor nejdříve udělil držbu pozůstalosti, poté byl chráněn praetorskými žalobami (*interdictum Quorum bonorum*)

2) Co to v římském právu byla *hereditas petitio*? Známe dnes tento institut? Pokud ano, pokuste se najít ustanovení, které jej zakotvuje.

hereditas petitio – žaloba dle civilního práva na vydání pozůstalosti dnes jde o žalobu dle § 485 ObčZ:

§ 485

(1) Zjistí-li se po projednání dědictví, že oprávněným dědicem je někdo jiný, je povinen ten, kdo dědictví nabyt, vydat oprávněnému dědici majetek, který z dědictví má, podle zásad o bezdůvodném obohacení tak, aby neměl majetkový prospěch na újmu pravého dědice.

(2) Nepravý dědic má právo, aby mu oprávněný dědic nahradil náklady, které na majetek z dědictví vynaložil; rovněž mu náleží užitky z dědictví. Jestliže však věděl nebo mohl vědět, že oprávněným dědicem je někdo jiný, má právo jen na náhradu nutných nákladů a je povinen oprávněnému dědici kromě dědictví vydat i jeho užitky.

§ 486

Kdo v dobré víře něco nabyt od nepravého dědice, jemuž bylo dědictví potvrzeno, je chráněn tak, jako by to nabyt od oprávněného dědice.

1. Ochrana oprávněného dědice ve srovnání s ochranou vlastníka podle § 126 vykazuje některé odlišnosti. Má své místo teprve tehdy, až **skončí řízení o dědictví**, ve kterém je jeho nabytí nepravému dědici potvrzeno. Vyšla-li by tato skutečnost najevo ještě během dědického řízení, mohl by oprávněný dědic využít jako účastník dědického řízení všech prostředků, aby jeho právo na dědictví došlo svého uplatnění.

Nestal-li se však účastníkem řízení o dědictví, z něhož uvedené rozhodnutí vzešlo, naskýtá se mu možnost zjednat nápravu uplatněním svého práva na vydání dědictví proti nepravému dědici dědickou žalobou (*hereditatis petitio*). Toto právo oprávněného dědice na vydání dědictví proti nepravému dědici se však **promlčuje v obecné tříleté lhůtě**, která začne běžet od právní moci rozhodnutí, jímž bylo dědické řízení skončeno.

Pokud jde o užitky z dědictví a případné náklady na majetek z dědictví nepravým dědicem vynaložené, má na ně právo, popř. právo na náhradu, jen ten, kdo byl v dobré víře, že je dědicem. Jinak je povinen vydat i výtěžené užitky a mohou mu být uhrazeny jen nutné náklady na věci z dědictví vynaložené.

2. V § 486 jde o jednu z výjimek ze zásady, že nikdo na jiného nemůže převést více práv, než má sám. Záleží vždy však také na tom, že nabyvatel věci z dědictví převedené na něho

nepravým dědicem nevěděl a ani nemohl vědět, že dědictví bylo potvrzeno někomu, komu potvrzeno být nemělo, kdyby v řízení o dědictví nevyšlo najevo, že dědické právo náleží někomu jinému.

3) Co to je intestátní posloupnost? Znalo římské právo tento institut? Jaké dědické skupiny znalo praetorské právo (*bonorum possessio intestati*)? Jaké dědické skupiny znalo justiniánské právo? Jaké dědické skupiny známe dnes?

intestátní posloupnost – dědická posloupnost zákonná
smrt zůstavitele bez závěti (intestatus)
dědic je povolán smrtí zůstavitele
dědic povoláný *způsobilý stát se dědicem*

Římské právo znalo zákonnou posloupnost již od zákona **XII desek**:
sui heredes – dědic, který žil ve společné domácnosti po zůstavitelovou přímou mocí
proximus agnatus – nejbližší příbuzný
gens – dědic náležející do zůstavitelova kmene

Praetorské právo znalo 4 dědické skupiny:

- 1) **unde liberi (děti)**
-vlastní dědici, všichni, kteří vystoupili ze zůstavitelovy rodiny – emancipovaní synové, děti těchto, ti, kteří adopcí přešli do jiné rodiny
- 2) **unde legitimi (legitimní dědici)**
-podruhé povolání vlastní dědicové dle *ius civile*
- 3) **unde proximi cognati (pokrevní příbuzní)**
-všichni pokrevní příbuzní zůstavitelovi až do 6.stupně příbuzenství, ze 7.stupně ti, jejichž vztah se podobal vztahu **bratrance a sestřence**
- 4) **unde vir et uxor**
-pozůstalá manželka nebo manžel – předpokladem bylo, aby žili do smrti v řádném manželství, manželka v manželské moci (*uxor in manu*) byla v této třídě povolávána po třetí)

Justiniánské právo:

- 1) **descendenti (potomci) zůstavitelovi**
- nejprve bližší, dělilo se podle hlav, jinak podle kmenů
- 2) **ascendenti zůstavitelovi a jeho sourozenci**
- 3) **polorodí sourozenci a jejich děti**
- 4) všichni **další kognáti bez rozdílu stupně**

Dnes máme 4 dědické skupiny:

§ 473

(1) V první skupině dědí zůstavitelovy děti a manžel nebo partner 1a), každý z nich stejným dílem.

(2) Nedědí-li některé dítě, nabývají jeho dědického podílu stejným dílem jeho děti. Jestliže nedědí ani tyto děti nebo některé z nich, dědí stejným dílem jejich potomci.

§ 474

(1) Nedědí-li zůstavitelovi potomci, dědí ve druhé skupině manžel nebo partner 1a), zůstavitelovi rodiče a dále ti, kteří žili se zůstavitelem nejméně po dobu jednoho roku před jeho smrtí ve společné domácnosti a kteří z tohoto důvodu pečovali o společnou domácnost nebo byli odkázáni výživou na zůstavitele.

(2) Dědici druhé skupiny dědí stejným dílem, manžel nebo partner 1a) však vždy nejméně polovinu dědictví.

§ 475

(1) Nedědí-li manžel, partner 1a) ani žádný z rodičů, dědí ve třetí skupině stejným dílem zůstavitelovi sourozenci a ti, kteří žili se zůstavitelem nejméně po dobu jednoho roku před jeho smrtí ve společné domácnosti a kteří z tohoto důvodu pečovali o společnou domácnost nebo byli odkázáni výživou na zůstavitele.

(2) Nedědí-li některý ze sourozenců zůstavitele, nabývají jeho dědického podílu stejným dílem jeho děti.

§ 475a

Nedědí-li žádný dědic ve třetí skupině, ve čtvrté skupině dědí stejným dílem prarodiče zůstavitele a nedědí-li žádný z nich, dědí stejným dílem jejich děti.

4) Pokuste se najít české ekvivalenty k následujícím latinským pojmům a současně k nim přiřadit příslušná ustanovení občanského zákoníku:

- a) *testamentum holographum* – holografní závěť (závěť psaná vlastní rukou) - § 476 ObčZ
- b) *testamentum allographum* – alografní závěť (závěť, kterou zůstavitel nenapsal vlastní rukou - § 476b) + 476d) ObčZ)
- c) *heredes necessarii* – neopominutelní dědicové - § 479 ObčZ
- d) *transmissio hereditatis* – „přechod dědictví“ – v případě, že dědic v průběhu projednávání dědictví zemře, nastupují do jeho podílu jeho dědicové; v případě, že dědic dědictví **neodmítne**, nemohou již jeho dědicové dědictví po zůstaviteli odmítnout;
- e) *ius ad crescendi* – „přírůstek dědického podílu“ - připouští se pouze u dědiců ze zákona; v případě, že jeden z dědiců nedědí, přírůstá jejich podíl ostatním dědicům (pokud se však ohledně jeho podílu neuplatní *ius representationis*)

5) Co to bylo v římském právu *donatio mortis causa* a *fideicomisum*. Známe dnes v občanském právu tyto instituty?

donatio mortis causa:

ŘP - darování pro případ smrti

Dnes je takové darování zakázáno § 628 odst. 3 ObčZ

fideicomisum:

ŘP - původně neformální prosebný odkaz, aby dědic něco z dědictví poskytl tzv.

odkazovníkovi, za justiniánské kodifikace se z neformálního etického závazku stal právně vymahatelný závazek

Dnes tento institut **neznáme** – není možné vázat nabytí dědictví ze závěti na podmínku (§ 478 ObčZ).

6) Za jakých podmínek je možné odmítnout dědictví? Je možné odmítnutí dědictví odvolat?

§ 463

(1) Dědic může dědictví odmítnout. Odmítnutí se musí stát ústním prohlášením u soudu nebo písemným prohlášením jemu zasláným.

§ 465

Dědictví nemůže odmítnout dědic, který svým počínáním dal najevo, že dědictví nechce odmítnout.

§ 467

*Prohlášení o odmítnutí dědictví **nelze odvolat**. Totéž platí, prohlásí-li dědic, že dědictví neodmítá.*

Z ustanovení § 463 lze usoudit, že vedle smrti zůstavitele, důvodu dědění svědčícího určité osobě a její existence v době nápadu dědictví záleží přechod zůstavitelova majetku na dědice ještě na něčem jiném, totiž na jeho **svobodném rozhodnutí**, zda se chce či nechce stát právním nástupcem zůstavitele. Zákon mu zjednává právo dědictví odmítnout nebo je neodmítnout, popřípadě výslovně přijmout nebo dát jiným způsobem najevo, že je přijímá. Jistota o osobě dědice jako právního nástupce zůstavitele se tak odsouvá k časově odlišnému momentu od momentu zůstavitelovy smrti, i když se zpětnými účinky.

Projev vůle dědictví odmítnout nebo je přijmout či neodmítnout má význam až po smrti zůstavitele. Projev vůle učiněný v tomto ohledu ještě za zůstavitelova života by byl bez právních následků. Při odmítnutí, popřípadě výslovném přijetí dědictví jde o adresné prohlášení určené **notáři jako soudnímu komisaři**, u něhož se vede řízení o dědictví po zůstaviteli. Bez právních následků by však byl uvedený projev vůle určený někomu jinému, např. spoludědici. Pro platnost prohlášení o odmítnutí není rozhodující, zda odmítnuvší v době, kdy tuto vůli projevil, měl správnou představu o rozsahu a ceně zůstavitelem zanechaného majetku, jakož i o dluzích přecházejících na dědice.

Za dědice, který je v době smrti nezpůsobilý k právním úkonům, může dědictví odmítnout jeho zákonný zástupce; protože v odmítnutí dědictví se spatřuje nakládání s majetkem zastoupeného, které není běžnou záležitostí, je k tomuto úkonu zapotřebí souhlasu soudu (§ 28). Naproti tomu k právnímu úkonu, kterým zákonný zástupce za zastoupeného dědictví neodmítá nebo je přijímá, není podle ustálené judikatury schválení soudu nezbytné.

Prohlášení o odmítnutí dědictví může za dědice učinit i jeho zástupce, kterému zastoupený udělil plnou moc výslovně jej k takovému úkonu opravňující.

V obou případech, jak při zastoupení dědice zákonným zástupcem, tak zástupcem na základě plné moci, je však třeba dbát podle § 22 odst. 2 zejména o to, že zastupovat jiného nemůže ten, jehož zájmy jsou v **rozporu se zájmy zastoupeného**. O tuto kolizi zájmů může jít např. mezi nezletilým dítětem zůstavitele a druhým z rodičů dítěte, který je sám povolán za dědice. Při zastupování na základě plné moci mohlo by k takovému střetu zájmů dojít tehdy, kdyby v dědictví vedle zastoupeného vystupoval jako dědic i jeho zástupce.

Právo dědictví odmítnout či neodmítnout, jestliže **lhůta stanovená k tomuto projevu vůle neuplynula a osoba povoláná k dědění zemřela**, přechází na její dědice. Ti, pokud dědictví po svém bezprostředním předchůdci neodmítli, mohou dědictví po původním zůstaviteli ve lhůtě, která jim bude dodatečně určena, odmítnout.

2. Ten, kdo je povolán po zůstaviteli za dědice, může dědictví odmítnout po smrti zůstavitele, nejpozději však do **jednoho měsíce ode dne**, kdy byl soudním komisařem o právu dědictví odmítnout a o následcích odmítnutí vyrozuměn. Jde o lhůtu **hmotněprávní**, takže

prohlášení o odmítnutí dědictví, má-li vyvolat uvedené následky, musí **dojít** soudnímu komisaři alespoň v poslední den stanovené lhůty.

V odůvodněných případech může soudní komisař k žádosti dědice tuto lhůtu před jejím uplynutím prodloužit, chce-li si dědic před svým rozhodnutím zjednat jasno o stavu zanechaného majetku a zůstavitelových dluhů. Obrací-li se soudní komisař s vyrozuměním na dědice na území jiného státu, určí podle povahy případu k prohlášení o odmítnutí dědictví **lhůtu delší než jeden měsíc**.

3. Možnost odmítnout dědictví, ať již úmyslně, či neúmyslně, promarní ten, kdo se k dědictví chová tak, jako by mu již patřilo. Tak tomu je tehdy, když si určité předměty z dědictví přisvojí nebo když se projevuje se zřetelem k dědictví i jinak, ale je z jeho počínání zřejmé, že nechce dědictví odmítnout (*gestio pro herede*), např. popírá platnost závěti povolávající k dědění někoho jiného, dožaduje se povinného podílu podle § 479.

Za počínání dědice, z něhož by bylo možno usuzovat na to, že dědictví nechce odmítnout, nelze však považovat jeho jednání směřující k odvrácení hrozící škody na zůstavitelem zanechaném majetku (úschova věcí, ošetřování a krmení zůstavitelem chovaných živočichů, sklizeň ovoce aj.) ani k obstarání zůstavitelova pohřbu.

7) Za jakých podmínek je možné vydědit své potomky? Co se stane s dědickým podílem vyděděného potomka?

Vydědění

§ 469a

(1) Zůstavitel může vydědit potomka, jestliže

- a) v rozporu s dobrými mravy neposkytl zůstaviteli potřebnou pomoc v nemoci, ve stáří nebo v jiných závažných případech,*
- b) o zůstavitele trvale neprojevuje opravdový zájem, který by jako potomek projevovat měl,*
- c) byl odsouzen pro úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody v trvání nejméně jednoho roku,*
- d) trvale vede nezřízený život.*

(2) Pokud to zůstavitel v listině o vydědění výslovně stanoví, vztahují se důsledky vydědění i na osoby uvedené v § 473 odst. 2.

(3) O náležitostech listiny o vydědění a o jejím zrušení platí obdobně ustanovení § 476 a § 480; v listině však musí být uveden důvod vydědění.

Právní úprava vydědění vytváří určitý protipól právní ochrany tzv. neopominutelných dědiců (§ 479), která do značné míry omezuje pořizovací volnost zůstavitele, který po sobě zanechává potomky. Kdyby této ochrany nebylo, nemělo by v kontextu právní úpravy dědění své místo ani vydědění. Zůstavitel by totiž mohl projevem vůle naložit se svým majetkem na případ smrti zcela libovolně.

Právní úprava vydědění navazuje na právní úpravu dědické nezpůsobilosti i když podobnost obou institutů co do výsledků je jen vzdálená. Mezi oběma instituty jsou **výrazné rozdíly**.

a) dědická nezpůsobilost se neomezuje jen na zůstavitelovi potomky a postihuje jak dědice ze zákona, tak dědice ze závěti. Nezpůsobilý dědic je vyloučen z dědického nástupnictví a je-li jím potomek zůstavitelův, připadá jeho podíl, který by mu připadal jako dědici ze zákona, jeho **potomkům**. Pokud by byl povolán k dědění ze závěti, uvolnil by se jeho podíl pro dědice

ze zákona. O podíl dědice, který nezanechá potomky, by se rozdělili zbývající dědici ze zákona.

Naproti tomu vyděděním, ukáže-li se důvodným, je z dědění vyloučen ten, kdo by se mohl, byl-li by zcela pominut v závěti, dovolat její neplatnosti jako neopominutelný dědic v rozsahu povinného podílu, tj. nezletilý potomek v rozsahu celého zákonného podílu a zletilý potomek v rozsahu poloviny zákonného podílu. Na uvolněné místo po vyděděním dítěti nastoupí jeho dítě, ale jen do podílu odpovídajícímu **povinnému podílu předchůdce**. Není přitom rozhodující, zda vzdálenější potomek je nezletilý či zletilý.

b) Při dědické nezpůsobilosti ve vlastním slova smyslu již samo počínání dědice zakládající dědickou nezpůsobilost má za následek ztrátu práva na dědictví po zůstaviteli. Na rozdíl od toho vydědění, i když jsou pro ně důvody v zákoně uvedené, může nastat jen na základě platného projevu vůle zůstavitele. Musí splňovat obecně i zvláštní náležitosti pro platnost tohoto právního úkonu, zejména však dodržení přísných formálních požadavků, kterých je nutno dbát při zřízení závěti.

c) Čin zakládající dědickou nezpůsobilost může zůstavitel dědici prominout nejen výslovně, ale i jinak než slovy, tedy způsobem nevyvolávajícím pochybnosti o tom, co chtěl projevit. Změna postoje k vyděděnému by však od zůstavitele musela být doprovázena obsahově i formálně bezvadným projevem vůle směřujícím ke **zrušení ustanovení závěti**, v níž byl potomek vyděděn, popřípadě **listiny o vydědění**.

Důvody vydědění jsou taxativně vypočteny pod písm. a) až d). Projev vůle obsahující jiný důvod vydědění by byl bez právních následků.

Ustanovení § 469a odst. 2 umožňuje zůstaviteli, aby výslovně spolu s projevem o vyloučení svého nejbližšího potomka, např. syna, z dědictví vyjádřil svou vůli, aby důsledky vydědění byly vztaženy i na potomky vyděděného, kteří by jinak nastoupili na jeho místo.

3. Nezbytnou obsahovou náležitostí projevu zůstavitelovy vůle na případ smrti obsahující ustanovení o vydědění je **výslovné uvedení důvodu vydědění**, jinak by tento projev neměl právní následky. Bylo by však v zájmu předcházení sporům mezi dědici žádoucí, aby skutečnosti, které zůstaviteli zavadaly důvod k vydědění potomka, byly blíže časově i místně specifikovány. Zůstavitel by se ve svém projevu neměl omezit na obecnou formulaci důvodu vydědění, jak se uvádí v zákoně.

8) Co to je odúmrt' (*caduca*)? Za jakých okolností dnes tento institut přichází v úvahu? Který státní orgán je povolán k převzetí odúmrtí?

Odúmrt' je zvláštní případ **nabytí dědictví státem** v situaci, kdy nedědí ani intestátní dědici ve čtvrté třídě.

K převzetí dědictví je povolán Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových.

9) Co to je dodatečné projednání dědictví a za jakých okolností k němu může dojít? Kdo je oprávněn podat soudu návrh na dodatečné projednání dědictví? Jak končí dědické řízení, jestliže zůstavitel zanechal jen majetek nepatrné hodnoty?

Dodatečné projednání dědictví

1. Projednání dědictví končí právní mocí usnesení o zastavení dědického řízení, právní mocí usnesení o dědictví nebo pravomocným skončením likvidace dědictví. Ukáže-li se, že

zůstavitel zanechal majetek, který nebyl v původním dědickém řízení znám, vyvstává potřeba projednat dědictví i ohledně tohoto nově najevo vyšlého majetku.

Dodatečné projednání dědictví je možné jen tehdy, **objeví-li se nějaký zůstavitelův nový**, dosud v dědickém řízení neznámý majetek. Za tohoto předpokladu lze projednat i nové dluhy zůstavitele. Objeví-li se pouze nový dluh zůstavitele, soud dodatečné projednání dědictví z úřední povinnosti nezahájí, popřípadě návrh v tomto směru usnesením zamítne.

2. Řízení o dodatečném projednání dědictví se zahajuje na návrh nebo i bez návrhu. Bez návrhu zahájí soud řízení vždy, **dozví-li se**, že zůstavitel zanechal nějaký majetek, který dosud nebyl znám, a nebyl-li podán návrh na zahájení tohoto řízení.

Možnost dodatečného projednání majetku patřícího zůstaviteli není časově omezena.

Vyjde-li i po skončení dodatečného dědického řízení najevo další, dosud neznámý zůstavitelův majetek, postupuje se ohledně tohoto majetku znovu podle § 175x.

3. Účastníky řízení při dodatečném projednání dědictví jsou ti dědici, kteří jimi byli v původním řízení, popřípadě jejich právní nástupci. Při dodatečném projednání dědictví **soud nemůže znovu zjišťovat okruh dědiců a měnit tak okruh zůstavitelových dědiců stanovený již v původním řízení**, a to ani v případě, že vyjdou najevo nové skutečnosti (např. bude-li dodatečně objevena závěť). Osoby, které takto uplatňují své dědické právo, mohou podat žalobu na ochranu oprávněného dědice podle [§ 485 ObčZ](#). Promlčecí doba k uplatnění práva ([§ 105 ObčZ](#)) jim běží od právní moci usnesení, jímž bylo skončeno dodatečné projednání dědictví.

Prohlášení o odmítnutí nebo neodmítnutí dědictví se vztahuje na celé dědictví po zůstaviteli, tedy i na majetek nově objevený.

Bylo-li však původní dědické řízení zastaveno podle [§ 175h](#) a nově najevo vyšlý majetek takovéto opatření již neodůvodňuje, **provede se i zjištění dědického práva.**

Jestliže nově najevo vyšlý majetek zůstavitele má, spolu s majetkem známým v původním řízení, jen nepatrnou hodnotu, zastaví soud rovněž řízení o dodatečném projednání dědictví a nově najevo vyšlý majetek vydá vypraviteli pohřbu, kterému byl vydán majetek nepatrné hodnoty již v původním dědickém řízení ([§ 175h odst. 2](#)). Jestliže nově najevo vyšlý majetek takové opatření již neodůvodňuje, soud dědictví projedná a rozhodne o něm; nabytí majetku nepatrné hodnoty vypravitelem pohřbu z původního dědického řízení tím není dotčeno.

Zastavení dědického řízení v případě, že zůstavitel zanechal majetek jen nepatrné hodnoty

1. Zůstavitel nezanechal majetek nejen tehdy, jestliže v době smrti nic nevlastnil, ale i v případě, kdy věci patřící do dědictví jsou - uvažováno z hlediska obvyklé ceny - bezcenné. Při úvaze, zda zůstavitel zanechal majetek, je třeba uvažovat i jeho případné pohledávky.

O majetek nepatrné hodnoty jde - obecně vzato - tam, kde majetek zůstavitele podstatně nepřesahuje přiměřené náklady, vynaložené na jeho pohřeb. V současné době lze uvažovat o tom, že jde o majetek nepatrné hodnoty, zpravidla tehdy, jestliže výše aktiv dědictví nepřesáhne částku pohybující se **kolem 10 000 Kč**. K případným pasivům dědictví se nepřihlíží.

2. Majetek nepatrné hodnoty soud usnesením vydá tomu, kdo se postaral o zůstavitelův pohřeb, a současně dědické řízení zastaví; není přitom rozhodné, zda by této

osobě jinak svědčilo dědické právo. Předpokladem je, že tato osoba s převzetím celého majetku zůstavitele **souhlasí**. Při rozhodování o tom, zda řízení bude v konkrétním případě zastaveno podle § 175h odst. 2, soud přihlíží nejen k výši aktiv dědictví, ale i k zájmům dědiců, zejména zda mají vůli převzít i nepatrný majetek zůstavitele.

Vypravitel pohřbu získává vlastnické právo k vydanému majetku nikoliv z titulu dědění, ale na základě **rozhodnutí státního orgánu** ([srov. § 132 ObčZ](#)). Protože vypravitel pohřbu není zůstavitelovým dědicem, neodpovídá za dluhy zůstavitele, a to ani do výše hodnoty převzatého majetku.

4. Při rozhodování o zastavení dědického řízení podle § 175h odst. 1 nebo podle § 175h odst. 2 se nezkoumá dědické právo a neřeší se ani případné spory o dědické právo.

5. Proti usnesení o zastavení dědického řízení není odvolání přípustné; i když nebylo vyhlášeno, není třeba je doručovat.

O tom, že zůstavitelův majetek nepatrné hodnoty byl vydán vypraviteli pohřbu a o jaký majetek se jedná, vydá soud na jeho žádost úřední potvrzení.

10) K jakému okamžiku se nabývá dědictví? Jaký vliv má smrt jednoho z manželů na jejich společné jmění? Jaká část ze společného jmění obvykle připadá pozůstalému manželovi a jaká spadá do dědictví?

Dědictví se nabývá **smrtí zůstavitele**.

Smrt jednoho z manželů má vliv na společné jmění manželů, neboť okamžikem smrti společné jmění manželů **zaniká** (§ 149 odst. 1 ObčZ) a je potřeba provést jeho **vypořádání**.

Obvykle po smrti jednoho z manželů připadne jedna polovina ze společného jmění do dědictví, druhou polovinu nabývá pozůstalý manžel z titulu vypořádání společného jmění.

To však neplatí v případech, kdy určitá věc byla ve výlučném vlastnictví zemřelého manžela. Zde tato věc celá spadá do dědictví a pozůstalý manžel je nabude podle pravidel dědické posloupnosti.